

רע"פ 2406/16 - אייל יונגר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
רע"פ 2406/16

כבוד השופט ח' מלצר
אייל יונגר

לפני:
המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים: א' טל - נשיא, ז' בוסתן, ו-ד"ר ש' בוסתן, ו-ד"ר ש' בורנשטיין), מתאריך 07.02.2016, ב- עפ"ג 22300-11-15.

עו"ד אריאל יונגר

בשם המבקש:

עו"ד הילה גורני

בשם המשיבה:

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים: א' טל - נשיא, ז' בוסתן, ו-ד"ר ש' בורנשטיין), ב-עפ"ג 22300-11-15, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום (כב' השופט א' נוריאלי) ב- ת"פ 47022-05-14.

להלן אביא הנתונים הנדרשים להכרעה בבקשה.

רקע והליכים קודמים

2. בית משפט השלום הרשיע את המבקש, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות הבאות: החזקת נשק (עבירה לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977), והחזקת סמים מסוכנים לצריכה עצמית (עבירה לפי סעיף 7(א) + 7(ג) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח

עמוד 1

חדש], התשל"ג-1973(להלן: פקודת הסמים)).

3. על פי עובדות כתב האישום, עובר לתאריך 12.05.2014, המבקש החזיק מטען חבלה אלחוטי מאולתר שבכוחו להמית אדם, במחסן הצמוד למשרדו, הנמצא מתחת ליציע של אולם ספורט, אשר שימש, בין היתר, את ילדי חטיבות בתי הספר הסמוכים לו, וכן ילדים רבים המשתתפים בחוגי ספורט שמפעילה עיריית פתח-תקווה. על פי המתואר בכתב האישום, המטען כלל מערכת הפעלה מרחוק על-ידי מקלט ומשדר אוטומטי. עוד עולה מכתב האישום, כי באותו מועד, ובסמוך למטען, המבקש החזיק שקית ובה סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל של 7.59 גרם, וכן החזיק במכנסי, בעת מעצרו בתאריך 13.05.2014, סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל של 0.39 גרם.

4. במסגרת גזר הדין בית משפט השלום הנכבד השית על המבקש את העונשים הבאים: 4 שנות מאסר לריצוי בפועל (בניכוי ימי מעצרו בין התאריכים: 13.05.2014 - 17.07.2014), 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, לבל יעבור המבקש כל עבירת נשק, 4 חודשי מאסר על תנאי, למשך שנתיים, לבל יעבור המבקש עבירה לפי סעיף 7(א) ו-7(ג) לפקודת הסמים, וקנס בסך 3,000 ש"ח, או 20 ימי מאסר תמורתו.

5. המבקש הגיש ערעור כנגד גזר הדין - לבית המשפט המחוזי הנכבד, ובמסגרתו עתר גם להוספת ראייה (חוות דעת מומחה חבלה לפיה ספק אם ההתקן, מושא כתב האישום, מהווה מטען חבלה העונה להגדרת המונח "נשק" כאמור בסעיף 144 לחוק העונשין), שיש בה, לשיטתו, כדי להביא לזיכוי ולמצער להקל בעונשו. בהקשר זה נטען כי קבלת הראייה תוכיח את היעדר היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירה של החזקת נשק, בשים לב לכך שהמבקש לא ידע, לטענתו, כי מדובר במטען חבלה. בנוסף, נטען כי הסיבה לכך שהראייה לא הוגשה טרם הכרעת הדין, נבעה מכשל בייצוג על ידי בא-כוחו הקודם.

6. במסגרת פסק הדין בערעור - בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את הבקשה להוספת ראייה, בקובעו כדלקמן:

"אין בחוות דעת המומחה מטעם ההגנה, שקבלתה כראייה נוספת היא נושא הבקשה, כדי לסייע בהגנתו של המערער כפי שהועלתה בתגובת המערער לכתב האישום ובעדותו בבית משפט קמא. כך גם אין בחוות הדעת הנ"ל כדי לסייע להגנתו של המערער בכל הקשור להיעדר מודעותו לטיבו של החפץ ולהיותו מטען חבלה שכן גם טענה זו לא נטענה בתגובת המערער לכתב האישום" (בעמ' 7 לפסק הדין).

לעניין הערעור על חומרת העונש, נקבע, כי הגם שעונש המאסר שהושת על המבקש איננו קל, בשים לב למכלול השיקולים הצריכים לעניין - "עונש זה אינו מצדיק התערבות ערכאת ערעור" (בעמ' 15 לפסק הדין).

על פסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד הוגשה בקשת רשות הערעור שבפני.

נימוקי הבקשה למתן רשות ערעור ותגובת המשיבה

7. בבקשה למתן רשות ערעור – המבקש טוען כי בית המשפט המחוזי הנכבד שגה בדחותו את הבקשה להוספת ראיה. המבקש משיג עוד על קביעות ביחס לאופיו של המטען שבהחזקתו הורשע, ההיתכנות להפעלתו, וכיוצא באלה. בתוך כך נטען, כי בעניינו מתקיימים החריגים המצדיקים את התערבותו של בית משפט זה ב"גלגול שלישי" בקביעות עובדה שנקבעו על-ידי הערכאה המבררת. בנוסף, המבקש מלין על חומרת העונש שהושת עליו.

8. בתגובתה, המשיבה טענה כי הבקשה איננה עומדת באמות המידה, אשר הותוו בפסיקה לצורך מתן רשות ערעור, בשים לב לכך שטענותיו של המבקש כבר הועלו ונדונו בשתי ערכאות, וכי אין להתערב בקביעות עובדה אליהן הגיעה הערכאה הדיונית, וקל וחומר כך כאשר מדובר בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי". עוד נטען, כי העונש שהושת על המבקש, איננו חורג ממדיניות הענישה הנהוגת במקרים דומים וגם מטעם זה יש לדחות את הבקשה. כן נטען, כי בדין נדחתה בקשתו של המבקש להוספת ראיה, מאחר שאיננה עומדת בקריטריונים שנקבעו בפסיקה לשם כך.

דיון והכרעה

9. לאחר עיון בבקשה ובחומר שצורף לה, ובתגובת המשיבה לבקשה – הנני סבור כי דין הבקשה להידחות. אנמק הדברים בקצרה להלן.

10. הלכה היא כי בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תתקבל, ככלל, רק במקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית רחבת היקף וכבדת משקל, בעלת השלכות ציבוריות החורגות מעניינם הקונקרטי של הצדדים לבקשה, או בנסיבות המעוררות חשש מפני עיוות דין, או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (ראו: ר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.07.2013); רע"פ 8531/15 עליה נ' מדינת ישראל (14.12.2015) (להלן: עניין עליה); רע"פ 3101/15 אבו רמילה נ' מדינת ישראל (25.05.2015)). סבורני, כי הבקשה שפני איננה חורגת מעובדות המקרה הפרטי של המבקש, ואיננה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית. כמו כן לא מצאתי כי נגרם למבקש עיוות דין, או כי מתקיימים שיקולי צדק התומכים במתן רשות ערעור בעניינו.

11. מעבר לכך – המבקש מלין על חומרת העונש שהושת עליו. בהקשר זה, נקבע, כי לא תינתן רשות לערער ב"גלגול שלישי" על חומרת העונש, אלא במקרים בהם קיימת סטייה ניכרת ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות (ראו: רע"פ 4491/14 סורן נ' מדינת ישראל (29.6.2014); עניין עליה). בענייננו, העונש שנגזר על המבקש, הגם שאינו קל, כפי שקבע בית המשפט המחוזי הנכבד – אין לומר עליו כי הוא חורג ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים כגון דא, ובוודאי שאין מדובר בסטייה קיצונית ממדינות זו, בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, וכן לעונש המאסר המירבי שנקבע לצד עבירה זו.

די בטעמים אלו, כשלעצמם, כדי לדחות את הבקשה לרשות ערעור.

12. אף לגופו של עניין – טענותיו של המבקש (המפורטות בבקשה על 127 סעיפיה) עוסקות בעניינו הפרטני, ועיקרן בתקיפת ממצאים עובדתיים שנקבעו על ידי הערכאות הנכבדות דלמטה. בהקשר זה אחזור על מה שצינתי ברע"פ 8826/15 שליימוביץ' נ' עמוד 3

מדינת ישראל (27.1.2016):

"לא בנקל תתערב ערכאת הערעור בממצאים כגון דא, שכן הערכאה הדיונית היא זו שמתרשמת באופן ישיר ובלתי אמצעי מן העדים שהופיעו לפניה, וביכולתה לתור נאמנה אחר אותות האמת". (ראו גם: רע"פ 4150/15 בר כוכבא נ' מדינת ישראל (18.6.2015); רע"פ 4844/15 גלבוט נ' מדינת ישראל (16.7.2015); רע"פ 3319/15 שקיראת נ' יו"ר הועדה המקומית לתכנון ולבניה, ירושלים (20.7.2015)).

דברים אלו יפים מקל וחומר, כאשר מדובר בהשגות על קביעות עובדתיות שברצון המבקש להעלותן ב"גלגול שלישי".

13. לבסוף, אתייחס בקצרה גם לטענת המבקש לעניין הוספת הראיה. המבקש הגיש לבית המשפט המחוזי הנכבד בקשה להוספת ראיה, וזאת לאחר שהחליף את ייצוגו. ככלל על בעלי הדין להביא את ראיותיהם בפני הערכאה הדיונית במועד שמיעת הראיות. לכלל זה יש חריג בצידו, המוצא את עיגונו בהוראת סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 וכן בהלכה הפסוקה, לפיה:

"בצד הכלל, כי הראיות צריכות להיות מובאות בזמן הרגיל והמקובל, יש להכיר בשיקול-דעת בית המשפט לסטות מהכלל, במקרה שהוא ימצא זאת לנחוץ. הפעלת שיקול-דעת זה אינה צריכה להיות עניין שבשגרה. יש להניח, כי ככל שהצד התרחק מהמועד הקבוע בחוק להבאת ראיות, וככל שהמשפט מתקרב לשלב מתן פסק הדין, כך יקשה לשכנע את בית המשפט להפעיל את שיקול הדעת" (ראו: ע"פ 951/80 קניר נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(3), 505 (להלן: עניין קניר); עיינו גם והשוו: ע"פ 1742/91 פופר נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(5) 296, 289 (1997); ע"פ 8080/12 מדינת ישראל נ' אהוד אולמרט (06.07.2014)).

גישה זו מבטאת איזון ראוי בין הצורך לשמור על הסדר המקובל של ניהול המשפט, בשים לב לעקרון סופיות הדיון, נושא בעל חשיבות משל עצמו, לבין הצורך לאפשר גמישות דיונית שמטרתה למנוע עיוות דין שעלול להיגרם לנאשם.

14. על רקע ההלכה הנ"ל - יש לבחון את הבקשה להוספת ראיות שהוגשה על-ידי המבקש, ובהקשר זה ראוי לצטט את דבריה של השופטת א' פרוקצ'יה ב-ע"פ 5874/00 לזרובסקי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(4) 254, 249:

"השיקולים להתיר הגשת ראיות נוספות בבית משפט קמא לאחר הכרעת הדין ובטרם ניתן גזר־דין דומים ביסודם לאלה המנחים בית-משפט של ערעור בשיקולו אם להתיר ראיות נוספות בשלב ערעור". (ההדגשות שלי - ח"מ)

בענייננו - המבקש לא הרים את הנטל המוטל עליו להראות כי התנאים להגשת ראיות חדשות התקיימו פה. המבקש לא הראה

כי לא היה ביכולתו להגיש את הראיות במסגרת פרשת ההגנה, ואף לא הראה כי יש בכוחן של הראיות החדשות לגרום לשינוי של ממש בהכרעת דינו של בית משפט השלום (ראו: רע"פ 7709/12 סולטאן נ' מדינת ישראל (04.11.2012); רע"פ 216/13 זלוב נ' מדינת ישראל (14.01.2013) רע"פ 2393/15 דיאמימון 2000 (1987) בע"מ נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה נתניה (15.04.2015)).

15. נוכח כל האמור לעיל – המקרה שלפני איננו מצדיק מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". משכך – בקשת רשות הערעור נדחית.

ניתנה היום, ט"ז באלול התשע"ו (29.9.2016).

ש ו פ ט